

РЕШЕНИЕ

№ 45

гр. Силистра, 12.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на петнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Н. Димитров

Членове: Добринка С. Стоева
Кремена Ив. Краева

като разглежда докладваното от Пламен Н. Димитров Въззивно гражданско дело № 20223400500032 по описа за 2022 година

Производството е образувано по въззивна жалба подадена от адв. Р.Д. - особен представител на З. С. Р. и А. Х. И., против Решение № 665 от 07.12.2021г. постановено по гр. дело № 219/2021г. на РС – Силистра, с което първоинстанционният съд е признал за установено, че З. С. Р., С. С. Р., и А. Х. И., дължат солидарно на “ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА”АД, със седалище и адрес на управление гр. София, бул.”Др. Цанков” №37, с ЕИК, следните суми:

2563.84 (две хиляди петстотин шестдесет и три евро и 84 евроцента) евро-просрочена главница по Договор за банков кредит № 097LD-R- 000185/30.08.2010г. заедно със законната лихва, считано от 29.09.2020г. до окончателното изплащане на задължението;

459.40 (четиристотин петдесет и девет евро и 40 евроцента) евро- възнаградителна лихва, дължима на основание чл.4 от Договора, за периода 29.09.2017г.-15.08.2020г.;

977.50 (деветстотин седемдесет и седем евро и 50 евроцента) евро - обезщетение за забава, дължимо съгласно т.10 от Договора, за периода 29.09.2017г.-12.03.2020г.;

Със същото решение съдът е отхвърлил исковете, с правно основание чл. 422, от ГПК, предявени от “ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА”АД, срещу З. С. Р., С. С. Р., и А. Х. И., да се признае за установено, че същите дължат солидарно следните суми:

56.15(петдесет и шест евро и 15 евроцента) евро- разликата между присъдените 459.40 евро и претендираните 515.55 евро- възнаградителна лихва;

75.77(седемдесет и пет евро и 77 евроцента) евро- договорна лихва, по т.4 от Договора за периода 13.03.2020г.- 13.05.2020г.;

986.64 (деветстотин осемдесет и шест евро и 64 евроцента) евро- разликата между претендираните 1964.14 евро (сбор от 1544.14 евро и 420 евро) и присъдените 977.50 евро неустойка за забава;

Съдът е осъдил З. С. Р., С. С. Р., и А. Х. И., да заплатят на “ПЪРВА

ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА”АД,с ЕИК, следните суми:

938.36(деветстотин тридесет и осем лв. и 36 ст.) лева--разноски по гр.д.№ 219/2021г. по описа на СРС;

350.26.(триста и петдесет лв. и 26 ст.) лева- разноски по ч.гр.д.№ 1158/2020г. по описа на СРС.

Няколко дни след подаване на въззивната жалба особеният представител на въззивниците е подал молба, с която по реда на чл. 264, ал. 1 от ГПК, е оттеглил жалбата САМО от името на А. Х. И.

Въззивникът – С. С. Р. , чрез особения си представител заявява, че не е доволен от първоинстанционното решение В ЧАСТТА с която е признато за установено, че дължи солидарно с останалите длъжници на “ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА”АД, със седалище и адрес на управление гр. София, бул.”Др. Цанков” №37, с ЕИК, следните суми:

2563.84(две хиляди петстотин шестдесет и три евро и 84 евроцента) евро- просрочена главница по Договор за банков кредит № 097LD-R- 000185/30.08.2010г. заедно със законната лихва, считано от 29.09.2020г. до окончателното изплащане на задължението;

459.40(четиристотин петдесет и девет евро и 40 евроцента) евро- възнаградителна лихва, дължима на основание чл.4 от Договора, за периода 29.09.2017г.-15.08.2020г.;

977.50 (деветстотин седемдесет и седем евро и 50 евроцента) евро - обезщетение за забава, дължимо съгласно т. 10 от Договора, за периода 29.09.2017г.-12.03.2020г.;

Обжалва решението и В ЧАСТТА с която е осъден да плати на банката деловодни разноски.

Излага подробни съображения в подкрепа на жалбата и моли въззивния съд да отмени атакуваното първоинстанционно решение в обжалваните части.

Въззиваемият – ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА АД, със седалище и адрес на управление гр. София, бул.”Драган Цанков” 37, ЕИК, депозира писмен отговор на въззивната жалба, в който излага становище за нейната неоснователност и моли въззивния съд да я отхвърли, като потвърди атакуваното с нея първоинстанционно съдебно решение. Излага доводи в подкрепа на становището си.

Съдът – след като прецени събраните по делото доказателства, намира жалбата за допустима, предвид на това, че е подадена от активно легитимирано лице имащо правен интерес от въззивното производство, и че е спазен преклузивният срок по чл. 259, ал. 1 от ГПК. Разгледана по същество ОС намира въззивната жалба за неоснователна по следните съображения.

За да приеме, че исковите претенции по отношение на ответницата С.Р., са основателни първоинстанционния съд определил правната им квалификация, като такава по чл. 422 от ГПК, във връзка с чл. 101 от ЗЗД, във вр. с чл. 430 от ТЗ, и чл. 92 от ЗЗД. След, като констатирал, че Р. е посочена като „сдлъжник“ в договора съдът приел, че в този случай е приложима разпоредбата на чл. 101 от ЗЗД, тъй като С.Р. е встъпила в задълженията на З. Р. и за това е постигнато съглашение между нея, банката и кредитополучателя. Запознавайки се със съдържанието на договора съдът приел, че тя се е задължила за всички задължения, поети от кредитополучателя, поради което не е било необходимо изрично да се изброяват нейните такива, в който смисъл било отхвърленото възражение на особеният представител. Първостепенният съд приел, че след като встъпила в задълженията на З.Р.. на основание чл. 121 от ЗЗД, С.Р. следва да отговаря солидарно с него за връщането на заетата сума.

Съдът съобразил и наличието на данни водещи до основателно предположение, че З. Р. и С. Р. са съпрузи, поради което вероятно е налице и законово основание за солидарната им отговорност.

По тези съображения първоинстанционния съд отхвърли възраженията за липса на

основание спрямо този длъжник, като неоснователни и приел, че Р. дължи солидарно със З. Р. търсените от ищеца суми.

Въззивникът не споделя така изложеното становище на районния съд, като го оспорва със следните аргументи.

Счита, че неправилно СРС е приел, че е налице встъпване в дълг по чл. 101 от ЗЗД. Сочи, че никъде в договора за банков кредит не се споменава възприетото от съда правно основание, нито договорът съдържа никакви клаузи или изявления, на която и да е от страните, които да сочат такава хипотеза. Коментира се липсата на правна уредба в ЗЗД на понятието „сдължник“. Прави семантичен разбор на понятието „сдължник“, като сочи, че това е всяко лице, което по силата на закон или договор има качество на солидарен длъжник с друго лице, но приема, че в процесния договор за кредит липсва конкретно правно основание обвързващо я солидарно с основното задължение.

Особеният представител на ответницата коментира липсата на доказателства водещи на извода, че за Р. е възникнала солидарна отговорност както и липсата на уточнение относно характерът на евентуална такава отговорност.

Твърди се, че въпреки липсата на уточнение и доказателства съдът неправилно възприел, че ответникът Р. отговаря за собствен дълг, като се е задължила за всички задължения, поети от кредитополучателя, което било видно от съдържанието на договора.

Коментира се още, че квалификациите, дадени от страните в договора, сами по себе си не са определящи за възникването и същността на отговорността, а е важно съдържанието на договора, на съответните уговорки, уреждащи отговорността на солидарния длъжник. Сочи съдебна практика по сходен казус - Решение № 213 от 06.01.2017 год. по гр. №5864/2015 год., IV г.о., ВКС, Решение от 01.07.2019 год. по гр.д. №126/2019 год. на Окръжен съд - Търговище.

С оглед на цитираната практика и на липсата на каквито и да било уговорки в съдържанието на договора, регламентиращи правата и задълженията на „сдължника“, не е ясно как съдът е стигнал до извода, че по отношение на този ответник е налице встъпване в дълг. На практика липсата на такива уговорки прави преценката на вида на правоотношението, пораждащо евентуалната солидарна отговорност, невъзможна. Въпреки това обаче СРС е установил съществуването на солидарна отговорност и дори ѝ е дал правна квалификация, вместо да формира логичния извод, че за „сдължника“ не е възникнало никакво правоотношение, от което да произлиза твърдяната от ищеца солидарна отговорност.

Въззивницата твърди, че в случая между банката ищец и длъжника Р. няма реално сключен никакъв договор, тъй като в представения от ищеца договор няма изразена воля (волеизявление) от Р. да встъпи в процесния дълг и условията на встъпването. Коментира се, че „сдължникът“ фигурира единствено като име в шапката на договора и като подпис под него, като приема, че от тези данни не може да се заключи, че е страна по договора.

Коментира се и заключението на СРС относно вероятните съпружески отношения между З. Р. и С. Р., което според жалбоподателя дори да е основателно не води непременно до извода, че Р. е сдължник по силата на закона, тъй като кредитите са лични и съпругът в това си качество не е солидарно отговорен за кредита на другия съпруг.

По тези съображения приема атакуваното решение за неправилно и моли въззивния съд да го отмени.

Ответникът по жалбата не споделя така изложените аргументи, като в подкрепа на становището си сочи, че фигуриращ в титулната част на Договора за кредит и подписал същия се е задължил солидарно с кредитополучателя да отговаря за изпълнение на задължението. Договорът за кредит сключен между Банката и физическите лица - Кредитополучател и Сдължник е търговска сделка и на основание чл. 304 от ТЗ, същите се считат за солидарни длъжници.

ОС споделя мотивите на първоинстанционното решение, към които препраща по реда на чл. 272 от ГПК.

От приложения към първоинстанционното производство договор /лист № 7/ може да се установи, че жалбоподателката Севги Селим Р. е страна по договора представляващ правопораждащ факт в процесното правоотношение. Същата е индивидуализирана в договора, като – „Съдлъжник“ и в това си качество е заявила волята си за сключването му полагайки собственоръчно подписа си в графата „За съдлъжника“. В този смисъл въззивният съдебен състав приема, че между банката и ответницата Р. е налице уговорка по смисъла на чл. 121 от ЗЗД, обуславяща възникването на солидарна отговорност обвързваща жалбоподателката да отговаря спрямо кредитодателя наред с кредитополучателя. ОС не споделя въззивните доводи за липса на конкретика относно параметрите на правоотношението между кредитодателя и съдлъжника, които водели въобще до липса на такова. Напротив от текста на договора според ОС става ясно, че Севги Селим Р. в качеството си на съдлъжник отговаря солидарно за всички задължения на кредитополучателя, което в случая означава при същите уговорки и условия, като основният длъжник.

По тези съображения ОС намира жалбата за неоснователна, което го мотивира да я отхвърли и да потвърди първоинстанционното решение в атакуваната му с нея част.

Предвид изхода на делото съдът намира искането на въззиваемата страна за присъждане на разносните сторени във въззивното производство за основателни, което го мотивира да осъди въззивницата да заплати на банката сумата от 1221 /хиляда двеста двадесет и един/ лева съобразно представен в срок и не оспорен за прекомерност списък по чл. 80 от ГПК.

Водим от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 665 от 07.12.2021г. постановено по гр. дело № 219/2021г. на РС – Силистра в обжалваната част.

ОСЪЖДА С. С. Р. , от гр. Силистра, ул. „Р.“, №, да заплати на ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА АД, със седалище и адрес на управление гр.София, бул.”Драган Цанков” 37, ЕИК, от 1221 /хиляда двеста двадесет и един/ лева деловодни разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Препис от решението да се връчи на страните.

На адв. Р.Д. от АК – Силистра - особен представител на С. С. Р. да се изплати възнаграждение в размер на внесения депозит.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____